

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 399/2026
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Миљана Матовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К бр.543/21 од 22.11.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.155/25 од 25.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 08. априла 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Миљана Матовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К бр.543/21 од 22.11.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.155/25 од 25.11.2025. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К бр.543/21 од 22.11.2024. године окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од три године не учини кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и паушала у износима ближе наведеним у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.155/25 од 25.11.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног АА– адвоката Миљана Матовића, а пресуда Основног суда у Смедереву К бр.543/21 од 22.11.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА– адвокат Миљан Матовић, због битне повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде, те да одреди да се прекине односно одложи извршење правноснажне пресуде до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, јер је у првостепеном поступку, који је окончан доношењем побијане првостепене пресуде К бр.543/21 од 22.11.2024. године, као судија појединац поступао судија Ђурица Станимировић, који је претходно, у два наврата, поступао као члан већа у доношењу решења Кв бр.122/21 од 29.04.2021. године и Кв бр.218/21 од 30.07.2021. године, којим одлукама су одбијене као неосноване жалбе браниоца окривљеног у претходном поступку.

Изложене наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија-поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, прописано је да ће судија или судија-поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим законом није другачије прописано.

Дакле, из цитиране законске одредбе јасно проилази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се бранилац окривљеног позива у захтеву, може говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о

одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних чланом 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је судија Ђурица Станимировић као судија појединац поступао у предмету Основног суда у Смедереву К бр.543/21, и донео осуђујућу пресуду против окривљеног, дакле да није поступао ни у једном својству које је прописано одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, које би представљало разлог за обавезно изузеће судије од поступања у предмету, то Врховни суд налази да побијаним нижестепеним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног. При томе, чињеница да је наведени судија у својству члана већа учествовао у доношењу решења којим је одбијена жалба браниоца окривљеног изјављена против решења о одређивању мере забране прилажења, састајања и комуницирања на удаљености од 50 метара са оштећеном (Кв бр. 122/21 од 29.04.2021. године и Кв бр.218/2021 од 30.07.2021. године), није од утицаја на другачију одлуку обзиром да судија Ђурица Станимировић у конкретном случају није поступао као судија за претходни поступак, нити је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком, нити је учествовао у било ком другом својству предвиђеном одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Стога је поднети захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, међутим не наводи на који начин је нижестепеним пресудама прекорачена оптужба, већ с тим у вези истиче да је након две одлуке Апелационог суда у Београду, којим је потврђена оптужница Основног суда у Смедереву, односно након скоро две године од догађаја, јавни тужилац изменио правну квалификацију предметног кривичног дела и уместо за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. КЗ окривљеном ставио на терет извршење кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ којим наводима у суштини указује на повреду члана 409. ЗКП.

Поред тога, у уводу захтева, бранилац истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим с тим у вези не наводи на ком незаконитом доказу су нижестепене пресуде засноване, већ истиче да одбрана „сматра да је суд незаконито оценио доказе и утврдио чињенице“ супротно одредби члана 16. став 5. ЗКП који прописује да уколико постоји сумња у погледу чињенице од које зависи вођење кривичног поступка, суд ће у пресуди решити у корист окривљеног, док је суд поступио управо супротно. Поред тога, бранилац полемиче са оценом суда у погледу исказа судских вештака и оштећене у вези са повредама које је оштећена задобила критичном приликом, уз закључак да никаквих других доказа о томе да је окривљени нанео повреде оштећеној није ни било, а којим наводима у суштини указује

на повреду одредаба члана 16. став 5. ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП.

Као разлог подношења захтева, бранилац у уводу истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и с тим у вези у образложењу наводи да се „другостепени суд није уопште бавио образложењем, већ је само у потпуности прихватио разлоге које је првостепени суд дао приликом доношења првостепене пресуде“, те да се у образложењу другостепене пресуде штуро наводи да жалбени наводи браниоца окривљеног нису основани.

Како чланом 485. став 4. ЗКП којим су прописани разлози због којих окривљени односно његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није прописана могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде одредаба члана 409. ЗКП, члана 16. став 5. ЗКП, повреде члана 440. ЗКП и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић